

по-ценна ще е пурпурната роса, която ще внесе новъ животъ въ неговото дърво. Торъ иска вашия най-милъ и най-цененъ даръ.

Хунрадъ се приближи до групата деца, които стоеха и наблюдаваха червенитѣ пламъци на огъня, безъ да обръщатъ внимание на думитѣ на свещеника. Той постави ржката си на рамото на едно красиво момченце, съ весели тъмни очи.

— Ето, — каза стариятъ човѣкъ, — ето избраникътъ, най-голѣмиятъ синъ на вашия водителъ. — Хиркенъ Бернардъ, искашъ ли да отидешъ въ Валхала, гдето героитѣ живѣятъ заедно съ боговетѣ, да занесешъ послание на Торъ?

— Да, отче, — отговори момчето, — ще отида, ако заповѣдате. Далечъ ли е? Трѣбва ли да взема лжка и стрелитѣ си, за да се браня отъ вълцитѣ?

Бащата на момчето, войводата Гундаръ, въздъхна и натисна тѣй силно копието си, че дрѣжката изпрѣщѣ. Жена му Ирма наведе глава, опѣна силно сребърната верижка около врата си, та твърдитѣ халки се забиха въ месото ѝ, и червени капки кръвъ паднаха незабелязано по снѣга.

— Да, мой принце, — каза старецътъ, — ще вземешъ и лжкъ и копие, понеже пжтътъ е дълъгъ. Но най-напредъ ти ще пжтувашъ за известно време въ тъмнина и съ завързани очи. Страхъ ли те е отъ тъмнината?

— Ни най-малко, — отвърна момчето. — Азъ не се страхувамъ отъ нищо, азъ съмъ синъ на Гундаръ и защитникъ на моя народъ.

Жрецътъ поведе детето къмъ широкия камъкъ, който бѣше срещу огъня; подаде му малъкъ лжкъ, обшитъ съ сребро, и копие съ блестящо острие. Той върза очитѣ на детето съ бѣлъ платъ и му заповѣда да колѣнчи задъ камъка, съ лице обърнато къмъ изтокъ. Несъзнателно широкиятъ полукржгъ се стѣсни и